

4) w § 7:

- a) w ust. 1 wprowadza się nowy pkt 5 w brzmieniu:
 „5) dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych z działalności w zakresie hodowli lisów i norek — za okres roczny:
 a) 100 zł od każdej samicy lisa stada podstawowego,
 b) 50 zł od każdej samicy norki stada podstawowego;
 za stado podstawowe uważa się liczbę samic posiadanych w hodowli w dniu 31 marca roku podatkowego;”
- b) w ust. 1 dotychczasowy pkt 5 oznacza się jako pkt 6,
- c) wprowadza się nowy ust. 4 w brzmieniu:
 „4. Dla spółdzielni zrzeszonych w Centrali Spółdzielni Ogrodniczych i dla zakładów tej Centrali obniża się podatek do wysokości 10% zysku osiągniętego za okres od dnia 1 stycznia 1968 r. do

dnia 31 grudnia 1970 r. Obniżkę podatku stosuje się pod warunkiem przekazania przez poszczególne spółdzielnie i zakłady różnicy powstałej w związku z obniżką podatku na scentralizowany fundusz rozwoju w terminie płatności podatku, z przeznaczeniem jej w całości na finansowanie inwestycji. Niezachowanie powyższych warunków spowoduje pobór podatku w wysokości określonej w ust. 1 pkt 6.”

d) dotychczasowy ust. 4 oznacza się jako ust. 5.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do zysków osiągniętych od dnia 1 stycznia 1968 r., z tym że przepis § 1 pkt 2 lit. b) wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*
 Wiceprezes Rady Ministrów

244

UCHWAŁA Nr 257 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 sierpnia 1968 r.

w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 399) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

DZIAŁ I.

Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Przepisy niniejszej uchwały stosuje się do:

- 1) zjednoczeń przemysłu i innych jednostek organizacyjnych grupujących przedsiębiorstwa państwowe,
 - 2) prowadzonych według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego zakładów zjednoczeń przemysłu,
 - 3) przedsiębiorstw państwowych,
 - 4) gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych,
 - 5) spółdzielni i ich związków oraz
 - 6) spółek cywilnych lub handlowych, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwo państwowe albo instytucja, której przepisy szczególne przyznały osobowość prawną, posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego
- zwanych w dalszym ciągu jednostkami gospodarczymi.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do spółdzielni usługowo-wytwórczych kółek rolniczych i spółdzielczych ośrodków rolnych. Podlegają one opodatkowaniu według przepisów normujących opodatkowanie kółek rolniczych.

§ 2. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia przez jednostkę gospodarczą działalności podlegającej podatkowi, a kończy się z chwilą zaprzestania tej działalności.

§ 3. Rokiem podatkowym jest — zgodnie z obowiązującym — jednostkę gospodarczą okresem objętym rocznym sprawozdaniem finansowym — rok kalendarzowy bądź rok gospodarczy, w którym powstaje obowiązek podatkowy.

DZIAŁ II.

Ogólne zasady opodatkowania.

Rozdział 1.

Podmiot opodatkowania.

§ 4. 1. Podmiotem opodatkowania (podatnikiem) jest jednostka gospodarcza trudniąca się:

- 1) wytwarzaniem, przetwarzaniem bądź wydobyciem produktu,
 - 2) wykończaniem, naprawą bądź odnawianiem produktu w tym celu nabytego,
 - 3) świadczeniem usług,
 - 4) organizowaniem imprez,
- jeżeli w następstwie tych czynności osiąga obrót podlegający opodatkowaniu (§ 5).

2. Podatnikiem jest również jednostka gospodarcza, udzielająca — w zakresie swej działalności — innym jednostkom zamówień na wykonanie produktów z jej własnych materiałów lub surowców bądź przyjmująca zamówienia na wykonanie usług przez inne jednostki gospodarcze.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się bez względu na to, czy czynności, o których mowa w tych przepisach, są wykonywane jednorazowo, czy w sposób częstotliwy.

Rozdział 2.

Przedmiot opodatkowania.

§ 5. 1. Podatkowi obrotowemu podlega obrót osiągnięty przez jednostkę gospodarczą:

- 1) ze sprzedaży produktów przez nią wytworzonych, wydobytych, przetworzonych, wykończonych, naprawionych, odnowionych (obróty towarowy),

2) ze świadczenia usług oraz organizowania imprez (obrótnietowarowy).

2. Na równi ze sprzedażą traktuje się:

- 1) w wypadkach i na warunkach określonych przez Ministra Finansów — zużycie wytworzonych przez jednostkę gospodarczą produktów na własne cele produkcyjne, ogólnozakładowe, pozaoperacyjne, inwestycje i remonty kapitalne; przepis powyższy stosuje się odpowiednio do usług,
- 2) nieodpłatne wydanie przez jednostkę gospodarczą jej pracownikom tytułem deputatu wytworzonych przez nią produktów,
- 3) w wypadkach i na warunkach określonych przez Ministra Finansów — powstanie nadmiernych ubytków produktów; za nadmierne ubytki produktów uważa się niedobory produktów, powstałe w czasie ich produkcji, magazynowania, przerobu (zużycia) lub przewozu, zmniejszone o powstające w czasie powyższych czynności dopuszczalne straty naturalne, obliczone na podstawie obowiązujących norm; Minister Finansów może określić, że na równi z nadmiernymi ubytkami produktów mogą być potraktowane nadmierne ubytki surowców, materiałów pomocniczych oraz produkcji w toku,
- 4) zaksięgowane przez jednostkę gospodarczą, o której mowa w § 4 i 24, bezsporne należności z tytułu niedoborów inwentaryzacyjnych produktów, jeżeli produkty te podlegają opodatkowaniu, w razie gdy zgodnie z obowiązującymi przepisami należności od osób odpowiedzialnych za te niedobory oblicza się po cenie wyższej od ceny fabrycznej, jeśli zaś idzie o niedobory produktów, dla których nie ustalono cen fabrycznych — po cenie wyższej od ceny zbytu, zmniejszonej o kwotę podatku obrotowego, obliczonego według obowiązującej stawki; przepisu powyższego nie stosuje się do należności z tytułu niedoborów produktów podlegających opodatkowaniu na podstawie pkt 3.

§ 6. 1. Za produkty uważa się:

- 1) wyroby gotowe (całkowicie wykończone),
- 2) półfabrykaty oraz części wyrobów,
- 3) artykuły niepełnowartościowe, stanowiące gotowe wyroby, półfabrykaty i części wyrobów, jeżeli ich cena zbytu jest wyższa od ceny fabrycznej najniższego gatunku danego artykułu bądź od ceny zbytu najniższego gatunku, zmniejszonej o kwotę podatku wynikającą z zastosowania obowiązującej stawki podatkowej.

2. Za wytworzenie uważa się również pozyskiwanie produktów w ramach gospodarki leśnej (drewna i innych).

3. Za przetworzenie (przerób) uważa się czynności, w wyniku których bądź powstaje nowy produkt, odmienny od wziętego do przerobu, bądź też produkt wzięty do przerobu stanowi jeden ze składników nowego produktu.

4. Za wykończenie uważa się takie końcowe czynności produkcyjne, w wyniku których udoskonala się i nadaje ostateczną formę zewnętrzną wytworzonemu produktowi bądź uszlachetnia się produkt (np. apretura, polerowanie, niklowanie, malowanie, barwienie itp.), a które mają wpływ na zmianę jakości i wartości produktu, lecz nie zmieniają jego istoty lub rodzaju.

5. Za naprawę lub odnowienie produktu uważa się czynności, polegające na przywróceniu właściwości użytkowych, wyglądu lub stanu pierwotnego produktowi już używanemu, nabytemu przez jednostkę gospodarczą w celu odprzedaży po dokonaniu naprawy (odnowieniu).

§ 7. Nie uważa się za przetworzenie, wykończenie, naprawę lub odnowienie:

- 1) czynności mających na celu przygotowanie gotowego produktu do obrotu handlowego, jednak nie wykonywanych w ramach normalnego cyklu produkcyjnego, takich jak sortowanie, suszenie, krajanie (rąbanie), paczkowanie, formowanie, rozlewanie (butelkowanie), rozcieńczanie (z wyjątkiem rozcieńczania spirytusu i esencji octowej), zawijanie, czyszczenie (z wyjątkiem oczyszczania spirytusu), prasowanie, dekatyzowanie itp.,
- 2) czynności polegających na dokonywaniu poprawek i usunięciu wad produkcyjnych nowych produktów.

§ 8. 1. Za usługi w rozumieniu § 5 ust. 1 pkt 2 uważa się — niezależnie od wypadków, o których mowa w § 5 ust. 2 pkt 1 — wykonanie na zlecenie osób trzecich wszelkiego rodzaju czynności i prac (robót), a w szczególności:

- 1) przewóz i spedycję,
- 2) sprzedaż komisową,
- 3) naprawę (remont) rzeczy stanowiących własność zleceńiodawcy, bez względu na wartość materiałów zużytych do naprawy,
- 4) przyjmowanie zleceń na wykonanie produktów lub świadczenie usług przez inne jednostki,
- 5) wykonanie produktu z surowca (materiału) stanowiącego własność zleceńiodawcy,
- 6) czynności, polegające na wytwarzaniu z własnego surowca (materiału) produktów na indywidualne zamówienia osób fizycznych, jeżeli czynności te stanowią usługę na rzecz ludności w rozumieniu przepisu § 1 ust. 1 uchwały nr 203 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1966—1970 (Monitor Polski Nr 47, poz. 259),
- 7) najem i dzierżawę oraz przechowywanie rzeczy (towarów).

2. Za organizowanie imprez w rozumieniu § 5 ust. 1 pkt 2 uważa się w szczególności wyświetlanie filmów, urządzenie widowisk cyrkowych i estradowych, wyścigów oraz gier loteryjnych.

Rozdział 3.

Podstawa opodatkowania.

§ 9. 1. Podstawę opodatkowania stanowi przypadająca należność (odpłata) w gotówce lub w naturze:

- 1) za sprzedane produkty — obliczona po obowiązującej cenie zbytu,
- 2) za świadczone usługi — obliczona według obowiązującej ceny usług,
- 3) z tytułu zorganizowania imprez — obliczona według obowiązującej należności za korzystanie z tych imprez.

2. Jeżeli produkt opodatkowany jest w formie różnicy pomiędzy ceną zbytu produktu a jego ceną fabryczną, podstawę opodatkowania stanowi ilość sprzedanego produktu.

3. Za cenę zbytu produktu w rozumieniu ust. 1 pkt 1 uważa się obowiązującą:

- 1) cenę detaliczną, zmniejszoną o marżę handlową,
- 2) cenę zbytu ustaloną odrębnie od cen zbytu powstających z cen detalicznych przez odjęcie marż handlowych. W razie ustalenia podstawowej zaopatrzeniowej ceny zbytu, za cenę zbytu w rozumieniu ust. 1 pkt 1 uważa się tę ostatnią.

4. Za cenę zbytu w zakładach gastronomicznych uważa się cenę gastronomiczną, z wyłączeniem doliczonych do tej ceny dodatkowych dopłat.

5. W razie sprzedaży produktu, dla którego nie ustalono ceny w obowiązującym trybie, za cenę zbytu uważa się cenę sprzedażną faktycznie stosowaną.

6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do usług.

§ 10. Przy opodatkowaniu nadmiernych ubytków produktów (§ 5 ust. 2 pkt 3) podstawę opodatkowania stanowi wartość bądź ilość produktów stanowiących ubytek. Szczegółowe przepisy w tym zakresie wyda Minister Finansów.

§ 11. 1. Przy usługach podstawę opodatkowania stanowi nie tylko należność (odpłata) za same usługi, lecz również należność z tytułu pokrycia wydatków na materiały zużyte przy wykonaniu usługi. Jeżeli powyższe materiały zalicza się zleceniodawcy po cenie detalicznej, należność pomniejsza się o dodatnie różnice budżetowe, przypadające z powyższego tytułu od jednostki świadczącej usługę.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do dostarczonych przez wykonawcę usługi przy jej świadczeniu gotowych, całkowicie wykonanych produktów (urządzeń) lub ich części, których zainstalowanie (włączenie) jest treścią usługi. Należności za te produkty (urządzenia) nie włącza się do obrotu podlegającego opodatkowaniu pod warunkiem, że zostanie ona ujęta w rachunku w oddzielnej pozycji.

3. Przy usługach, o których mowa w § 8 ust. 1 pkt 6, podstawę opodatkowania stanowi różnica pomiędzy należnością obliczoną zleceniodawcy a wartością zużytych przy wykonaniu usługi surowców i materiałów pomocniczych, obliczoną po cenach obowiązujących wykonawcę usługi; przepis powyższego nie stosuje się, jeżeli surowce i materiały zostały wytworzone przez wykonawcę usługi.

4. Jeżeli jednostka gospodarcza przyjmująca zlecenie na wykonanie usługi, działająca na własny rachunek i we własnym imieniu, powierza wykonanie usługi innej jednostce gospodarczej, podstawą do obliczenia podatku należnego od jednostki, która przyjęła zlecenie od odbiorcy usługi, jest różnica pomiędzy należnością wynikającą z faktury wystawionej przez nią zleceniodawcy a należnością faktycznego wykonawcy usługi. Obie powyższe należności powinny być ujęte w oddzielnych pozycjach w fakturze wystawionej zleceniodawcy.

5. W wypadku określonym w ust. 4, jeżeli fakturę wystawia tylko faktyczny wykonawca usługi, podstawą do obliczenia należnego podatku od jednostki, która przyjęła zlecenie od odbiorcy usługi, jest suma należnej prowizji.

6. U komisanta przy czynnościach komisowej sprzedaży podstawę opodatkowania stanowi suma należnej prowizji oraz innych wynagrodzeń za wykonane usługi.

Rozdział 4.

Wysokość opodatkowania (stawki podatkowe).

§ 12. 1. Minister Finansów ustala wysokość podatku obrotowego:

- 1) z zastrzeżeniem przepisów § 13 — w wysokości różnicy między ustalonymi w trybie obowiązującym ceną zbytu a ceną fabryczną produktu, jeżeli cena zbytu jest wyższa od ceny fabrycznej,
- 2) w określonym stosunku procentowym do obrotu osiągniętego ze sprzedaży produktów lub usług bądź z tytułu organizowania imprez.

2. W razie sprzedaży produktu, którego cena fabryczna nie została zatwierdzona, a który podlega opodatkowaniu w sposób określony w ust. 1 pkt 1, podatek ustala się prowizorycznie, do czasu ustalenia ceny fabrycznej, w wysokości różnicy między ceną zbytu a planowanym kosz-

tem własnym producenta powiększonym o zysk w wysokości 5% tego kosztu. W razie nieustalenia ceny fabrycznej w ciągu 6 miesięcy licząc od miesiąca następującego po miesiącu, w którym produkt po raz pierwszy został sprzedany przez jednostkę gospodarczą, rozliczenie podatku za okres, w którym nie było zatwierdzonej ceny fabrycznej, dokonane w sposób wyżej określony, staje się ostateczne.

§ 13. 1. Podatek obrotowy określony w formie różnicy cen (§ 12 ust. 1 pkt 1), przypadający od obrotu ze sprzedaży produktów zaliczonych do niższych gatunków, produktów przecenionych oraz produktów, co do których ustalono bonifikatę z tytułu niższej jakości, ustala się w wysokości różnicy między obniżoną ceną zbytu a ceną fabryczną obniżoną o taki sam procent, o jaki została obniżona cena zbytu, z uwzględnieniem zaokrągleń cen przewidzianych w obowiązujących w tym względzie przepisach.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się:

- 1) w razie gdy w katalogach cen fabrycznych ustalono ceny fabryczne niższych gatunków produktów,
- 2) do produktów przecenionych, jeśli wyniki ich przeceny są pokrywane z Funduszu Ryzyka Produkcji lub z innych funduszy; podatek w tym wypadku pobiera się w wysokości obowiązującej przed przeceną,
- 3) do artykułów niepełnowartościowych (§ 6 ust. 1 pkt 3); podatek w tym wypadku stanowi różnicę pomiędzy obniżoną ceną zbytu artykułu a ceną fabryczną najniższego gatunku tego artykułu.

§ 14. Podatek obrotowy przypadający od obrotu ze sprzedaży produktów, o których mowa w § 13 ust. 2 pkt 2, uiszczony przy zastosowaniu stawek procentowych oblicza się od ceny zbytu obowiązującej przed przeceną.

§ 15. 1. Nieodpłatne deputaty pracownicze (§ 5 ust. 2 pkt 2) podlegają opodatkowaniu według stawek obowiązujących dla danego produktu.

2. Rodzaj i wysokość stawek podatku obrotowego od nadmiernych ubytków produktów (§ 5 ust. 2 pkt 3) określi Minister Finansów.

3. W wypadku, o którym mowa w § 5 ust. 2 pkt 4, podatek pobiera się w wysokości obowiązującej dla danego produktu. Jeżeli należność z tytułu niedoborów inwentaryzacyjnych produktów, o których mowa w powołanym wyżej przepisie, obliczono po cenie wyższej od ceny zbytu, podatek stanowi różnicę pomiędzy powyższą należnością a ceną fabryczną produktów, jeżeli zaś idzie o produkty, dla których nie ustalono ceny fabrycznej, podatek ustala się przez zastosowanie do powyższej należności obowiązującej stawki podatku.

Rozdział 5.

Data dokonania obrotu.

§ 16. Za datę dokonania obrotu uważa się:

- 1) datę przyjętą jako datę wykonania umowy (zamówienia) w obowiązujących przepisach w sprawie form rozliczeń za dostawy, roboty i usługi pomiędzy jednostkami gospodarki społecznej,
- 2) w wypadkach, o których mowa:
 - a) w § 5 ust. 2 pkt 2 — dzień wydania deputatu,
 - b) w § 5 ust. 2 pkt 3 — dzień, w którym powstał nadmierny ubytek produktu, a w razie niemożności ustalenia tej daty — dzień stwierdzenia ubytku,
 - c) w § 5 ust. 2 pkt 4 — dzień zaksięgowania należności.

Rozdział 6.

Wyłączenia z obrotu.

§ 17. Wyłącza się z obrotu podlegającego opodatkowaniu:

- 1) kwoty, o które zmniejszono wielkość sprzedaży podlegającej opodatkowaniu w wyniku korekt dokonanych w związku z uznaniem reklamacji zmniejszających pierwotne sumy faktur w związku ze zwrotami produktów, stosowaniem niewłaściwych cen, sprostowaniem omyłek itp., a przeprowadzonych zgodnie z obowiązującymi przepisami w sprawie prowadzenia księgowości,
- 2) kwoty stanowiące zwrot wydatków i kosztów rzeczywiste poniesionych w imieniu i na rachunek nabywcy, o ile zostaną wydzielone w rachunku w oddzielnej pozycji; przepisu tego nie stosuje się do dodatkowych kosztów producenta poniesionych w związku z przygotowaniem produktu do eksportu, jak np. koszty specjalnego opakowania,
- 3) należności z tytułu opakowań nie wytworzonych przez jednostkę gospodarczą, nie wliczone — zgodnie z obowiązującymi przepisami — do ceny sprzedażnej produktu (podane w rachunku w oddzielnej pozycji),
- 4) z zastrzeżeniem przepisów § 13 ust. 2 pkt 2 i § 14 — opusty z ceny zbytu (bonifikaty, rabaty itp.), udzielone odbiorcy produktu zgodnie z obowiązującymi przepisami; przepisu tego nie stosuje się do prowizji,
- 5) zaliczone zleceniodawcy przez jednostkę gospodarczą świadczącą usługi poza jej siedzibą koszty podróży pracowników związane z wykonaniem usługi, o ile koszty te zostaną podane w rachunku w oddzielnej pozycji,
- 6) dopłaty do cen, które pobiera podatnik wyłącznie jako inkasent (płatnik).

Rozdział 7.

Płatność podatku, księgowość oraz sprawozdawczość podatkowa.

§ 18. 1. Jednostki gospodarcze, dla których według rocznego planu techniczno-ekonomicznego ustalono podatek obrotowy w kwocie nie wyższej od 360.000 zł, uiszczają podatek za okresy kwartalne do dnia 23 miesiąca następującego po każdym kwartale na rachunek organu finansowego.

2. Jednostki gospodarcze, dla których według rocznego planu techniczno-ekonomicznego ustalono podatek obrotowy w kwocie powyżej 360.000 zł do 2.400.000 zł, uiszczają podatek za okresy miesięczne do dnia 23 następnego miesiąca.

3. Jednostki gospodarcze nie wymienione w ust. 1 i 2 uiszczają podatek obrotowy za okresy dekadowe, liczone od pierwszego dnia miesiąca (od dnia 1 do 10, od 11 do 20 oraz od 21 do końca miesiąca), od obrotów dokonanych w danej dekadzie w ciągu 13 dni po upływie dekady (tj. do dnia 23 danego miesiąca oraz 3 i 13 następnego miesiąca).

4. Wydział finansowy prezydium wojewódzkiej rady narodowej bądź rady narodowej miasta wyłączonego z województwa może skrócić lub przedłużyć o 5 dni poszczególnym przedsiębiorstwom państwowym objętym planowaniem centralnym 13-dniowy termin płatności podatku (ust. 3), w zależności od kształtowania się przeciętnego cyklu rozliczeń z tytułu dostawy.

5. Jednostki gospodarcze, które osiągają obrót podlegający opodatkowaniu, pomimo że w ich rocznym planie techniczno-ekonomicznym nie przewidziano podatku obrotowego, obowiązane są uiszczać powyższy podatek za okresy i w terminach określonych w ust. 2.

6. Minister Finansów określi jednostki gospodarcze, od których należny podatek potrącany będzie przez bank finansujący z zainkasowanych faktur i odprowadzany bezpośrednio na rachunek organu finansowego.

§ 19. Jednostka gospodarcza jest obowiązana do obliczania i terminowego wpłacania należnego podatku bez wezwania organu finansowego.

§ 20. Urządzenia księgowe jednostki gospodarczej powinny zawierać dane potrzebne do ustalenia ilości i rodzaju sprzedanych w poszczególnych okresach płatności podatku produktów (świadczonych usług, organizowanych imprez), wysokości należnego podatku oraz uiszczonych z tego tytułu należności.

§ 21. Minister Finansów określi wzory rozliczeń (deklaracji) podatkowych, składanych przez jednostki gospodarcze, oraz tryb ich sporządzania i przedstawiania organom finansowym.

DZIAŁ III.

Szczególne zasady opodatkowania.

Rozdział 1.

Opodatkowanie zryczałtowane.

§ 22. Upoważnia się Ministra Finansów do opodatkowania określonych grup jednostek gospodarczych w formie zryczałtowanego podatku obejmującego podatek obrotowy i dochodowy.

Rozdział 2.

Opodatkowanie przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

§ 23. 1. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego obowiązane są do uiszczania podatku obrotowego od obrotów osiągniętych ze sprzedaży na rynek krajowy w stanie nie przerobionym nabytych produktów, przeznaczonych pierwotnie na eksport.

2. Podatek stanowi różnicę pomiędzy wartością sprzedanych produktów, o których mowa w ust. 1, obliczoną według rzeczywistych cen sprzedażnych, a wartością obliczoną według cen nabycia.

3. Podatek płatny jest za okres miesięczny, w terminie do dnia 23 następnego miesiąca.

DZIAŁ IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 24. 1. Minister Finansów:

- 1) ustala właściwość rzeczową i miejscową organów finansowych w zakresie ustalania, poboru i kontroli podatku obrotowego,
- 2) w porozumieniu z właściwym ministrem rozstrzyga w wypadku wątpliwym, czy daną czynność przygotowawczą (§ 7) należy uważać za przetwarzanie, wykończenie, naprawę (remont) lub odnowienie,
- 3) określi sposób ustalania wysokości podatku obrotowego, w razie gdy jednostka gospodarcza obowiązana do uiszczania podatku według różnych stawek, wbrew obowiązującym przepisom, prowadzi księgowość w sposób uniemożliwiający podzielenie obrotu według poszczególnych stawek podatkowych,
- 4) ustali szczególne zasady i tryb rozliczania podatku obrotowego oraz prowadzenia przez jednostki gospodarcze ewidencji dla celów podatkowych.

2. Minister Finansów może:

- 1) w wypadkach gospodarczo uzasadnionych określić jako podatnika inną jednostkę niż wymieniona w § 4,
- 2) w drodze wyjątku zarządzić pobór podatku obrotowego również w innych wypadkach niż przewidziane w § 5, a w szczególności w razie sprzedaży w stanie nie przerobionym nabytych produktów,
- 3) w gospodarczo uzasadnionych wypadkach, a w szczególności w celu zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu,

zarządzić pobór podatku od ograniczonej podstawy opodatkowania,

- 4) jeżeliby zastosowanie rodzajów stawek podatkowych określonych w § 12 ust. 1 było niemożliwe, napotykało poważne trudności bądź było niecelowe — ustalić wysokość podatku obrotowego w sposób odmienny od zasad określonych w powołanym wyżej przepisie,
- 5) w wypadkach gospodarczo uzasadnionych wyrazić zgodę na potrącenie przez jednostki gospodarcze z należnego podatku obrotowego określonych należności (kwot),
- 6) w wypadkach uzasadnionych względami natury gospodarczej lub społecznej zwalniać w całości lub części od podatku obrotowego obroty osiągnięte przez poszczególne jednostki gospodarcze lub ich grupy ze sprzedaży poszczególnych produktów i usług lub grup produktów i usług bądź z tytułu organizowania imprez — z wyjątkiem obrotów produktami opodatkowanymi w formie różnicy pomiędzy ich ceną zbytu a ceną fabryczną, dokonywanych przez jednostki gospodarcze zgrupowane w zjednoczeniach przemysłu wymienionych w załączniku do uchwały nr 30 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1966 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych i cen rozliczeniowych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania (Monitor Polski Nr 7, poz. 54); uprawnienia

Ministra Finansów w powyższym zakresie dotyczą również podatku obrotowego od nadmiernych ubytków produktów,

- 7) w uzasadnionych wypadkach określić datę powstania zobowiązania podatkowego oraz termin płatności podatku obrotowego odmiennie niż w § 16 i 18.

§ 25. Traci moc:

- 1) uchwała nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664),
- 2) uchwała nr 928 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku od operacji nietowarowych jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1489 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 665),
- 3) § 20 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości (Monitor Polski z 1967 r. Nr 1, poz. 8 i z 1968 r. Nr 35, poz. 243).

§ 26. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz
Wiceprezes Rady Ministrów

245

UCHWAŁA Nr 262 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 sierpnia 1968 r.

w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi.

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Uchwałę stosuje się do ruchomych składników majątkowych, zwanych dalej „przedmiotami ruchomymi”, a w szczególności do maszyn i innych urządzeń technicznych oraz ich części (elementów, części zamiennych i zapasowych), do surowców i do materiałów.

2. Przepisy uchwały dotyczące przedmiotów ruchomych stosuje się również do urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania wody, pary, gazu, prądu elektrycznego oraz innych urządzeń podobnych, jeżeli przejmuje je przedsiębiorstwo lub zakład, zajmujący się eksploatacją takich urządzeń, a nie zostaje jednocześnie przekazana nieruchomości, w której urządzenia te się znajdują.

§ 2. 1. Uchwała nie dotyczy przedmiotów ruchomych użytkowanych za granicą przez polskie przedstawicielstwa, instytucje i przedsiębiorstwa.

2. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wyda w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrami Handlu Zagranicznego i Finansów przepisy w sprawie gospodarowania maszynami i urządzeniami budowlanymi oraz sprzętem, użytkowymi na budowach prowadzonych za granicą przez polskie przedsiębiorstwa w ramach eksportu budownictwa.

§ 3. 1. Uchwała nie dotyczy przedmiotów ruchomych wytwarzanych lub nabytych w celu odprzedaży przez przedsiębiorstwa państwowe i ich zjednoczenia, banki państwowe,

jednostki budżetowe, inne państwowe jednostki organizacyjne, którym przepisy szczególne przyznają osobowość prawną, spółdzielnie (nie wyłączając rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu) i ich związki, kółka rolnicze i ich związki oraz inne organizacje społeczne ludu pracującego. W sprawach tych stosuje się przepisy o zakresie działania tych jednostek organizacyjnych oraz przepisy szczególne.

2. Jednakże przepisy uchwały w części dotyczącej kwalifikowania na złom (surowce wtórne) stosuje się także do przedmiotów określonych w ust. 1. Ponadto przepisy dotyczące sprzedaży stosuje się w wypadkach wymienionych w ust. 1, gdy:

- 1) przedmiot nabyty za granicą w celu odprzedaży w kraju nie został przyjęty przez jednostkę, dla której za granicą dokonano zakupu, i nie został zwrócony kontrahentowi zagranicznemu lub odprzedany za granicą,
- 2) przedmiot nabyty w celu odprzedaży za granicą nie został za granicą sprzedany ani zwrócony jednostce, która dostarczyła go na eksport.

§ 4. 1. Za przedmiot bez bliższego określenia uważa się każdy przedmiot ruchomy, bez względu na to, czy został zaliczony do środków trwałych lub środków obrotowych (także przedmiot nietrwały), chociażby podlegał planowemu rozdzielnictwu.

2. Za przedmioty urządzenia trwałego uważa się przedmioty wytworzone lub nabyte przez jednostkę, lecz nie w celu ich sprzedaży (odprzedaży), użycia jako surowiec lub materiały albo wykorzystania jako elementy, części zamienne lub części zapasowe innych przedmiotów.

3. Za przedmiot zbędny uważa się zarówno przedmioty nie nadające się do użycia przez posiadacza zgodnie z ich przeznaczeniem, jak i tę ilość przedmiotów (zapasy nadmier-